

Smrt

„Války pro nás nejsou důležité. Chceme jen pomstou utišit spalující žár či zmrazující chlad v nás.“

Winheim - král

Nebylo proč spěchat. Nejlepší živí špehové nepřítelů se dostali za první hrzení. Ti lepší o kousek dál a tam padli. Připadlo mu to povědomé, měl chuť se tomu smát. Přesto očekával svůj konec. Jednu chvíli se přistihl, že se na něj vlastně těší. Zemřít a nezemřít. Lidé mívají kruté osudy. Ten jeho byl z nejkrutějších. Obraz Arman stále visel na svém místě, i když kameny nezářily a listí zvadlo. Stále to byla Arman. A vedle ona. Byly by to asi slzy, kdyby padaly z očí. Moc krutý osud.

„Pane,“ velitel stráže nahlédl do sálu.

„Co je?“

„Nepřítel ochabuje. Brzy bude třeba zahájit protiútok.“

„Jako obvykle,“ ušklíbl se a mimoděk tak napodobil grimasu toho zpropadeného severana Ardewina.

„Jaké jsou rozkazy?“ velitel byl neústupný.

„Čekejte, až přijdu.“

„Ano, pane,“ dveře zaklaply.

Meč by tu měl nechat. Jako obvykle. Připadal by si před dívkami z obrazů jako padouch. To si vlastně připadal i tak. Vzal jen istrejskou kuši. Disponovala neobvyklou rychlostí střelby a hroty jejích šípů se v těle zasažených rozlétly na desítky malých úlomků.

„Už jdu.“

„Máš pravdu!“

Trhl sebou a namířil instinktivně kuši ve směru povědomého hlasu. Ten hlas znal velice dlouho. Nikdy ho nechtěl znovu slyšet. Bylo v něm tolik vzpomínek. Stalo se.

Hadásek stál kousek od něho. Byl promočený, špinavý a smrděl. Dostal se nejdál, kam se jen dostat dalo.

Nikdo se v téhle válce tak daleko nedostal. Winheim dobře věděl, že to pro zrzavého pulčíka není ničím.

Vlastně se podivil, proč mu to tak dlouho trvalo.

„Dal sis na čas,“ procedil mezi semknutými rty a přemýšlel o tom, kdo při dnešním setkání zemře. Bylo mu trochu líto, že to nebude právě on. Tak jako tenkrát, když zemřela ona.

Ruka se mu zachvěla, protože si uvědomil, že podivný pocit stékající mu po tváři je jeho vlastní slza.

„Slíbil jsem to, Winheime.“

„Dnes odtud neodejdeš.“

„Ani ty ne, zrzku.“

„Nikdy jsem odejít nechtěl,“ řekl tiše zrzavý Hadásek a jeho pohled odplul k portrétu ženy. K portrétu, který stál vedle obrazu Arman. Bylo to potřetí a naposled, kdy měl onen malý velký muž v očích hvězdný třpyt.

„Já vím,“ povzdechl si král a stiskl pružinu kuše.

Střela vrazila do pulčikovy hrudi a odhodila ho dva sáhy vzad na dlážděnou podlahu. Jen rozhodil rukama. Nevydal ani hlásku. Malé střípky roztrášeného hrotu se zavrtaly hluboko a daleko.

Čepel podivně tenké dýky zanořená ve Winheimově hrudi se pootočila, což mu způsobovalo bolest. Jen drobnou, přeci však citelnou. Starou dýku hodila Hadáskova ruka ve chvíli, kdy vystřelila kuše. Pulčík zašátral rukama kolem sebe a snažil se pozvednout hlavu. Z úst mu vytékal pramínek krve. Dýchal rychle a trhaně. V očích měl hvězdy.

„Mě nemůže zabít žádná zbraň. Je mi to líto,“ řekl král, když k ležícímu došel. Rána ho páčila.

„Rodná krev!“ vydechl napůl překvapením, napůl úlevou, jakmile pochopil ten narůstající spalující žár trawlistové čepele.

Pak upadl na tvář zářivou úsměvem a konečně zemřel.

Zrzek Hadásek ho hladil po kaštanových vlasech, díval se obrazu do očí svými hvězdami a přestával žít.

„Pomstil.. .. má lásko.“